А сталося це на Богом забутому хуторі, де я і дружина замолювали свої партійні гріхи.

З ранньої весни до пізньої осені.

Не тому, що нас так уже мучила совість,— совість завжди можна прилюляти, гляньте хоча б на комуністів сучасних... А тому, що в нас, городян, досить було оселитись на хуторі, як обзивався інстинкт хлібороба.

Тож ми шпарко заходилися хазяйнувати на землі, на отому майже гектарові, де бур'яни аж гули та замість людей хазяйнували лисиці. Орали і сіяли, копали й садили, вирощували хліб і до хліба, ще й курей повен двір напустили, паця, симпатія жінчина, у хлівцеві зарохкала, і нещадна війна з жуком колорадським, із пирієм та щирицею,— вгору глянути ніколи, кожен день хоч доточуй, про радіо-телевізор забудь і не згадуй, хіба що перекинешся словом із сусідами, привітними й не дуже; яких Бог послав, з тими і вживайся.

Найчастіше спілкувалися з сусідкою Надькою, яка жила через вулицю.

Надька наче й жінка не зла, але все, що попадало під руку, сварила по-чорному.

Особливо діставалося гусям.

Що й жеруть як у прірву: не встигнеш одігнати до річки — плавали не плавали, та й швиденько назад: сип їсти, хазяйко!

Що й несуться на сміх курям — гороб'ячі й то більші.

— А гиля, бодай ви всі поздихали! — так Надька щоранку турить до річки гусей мимо нашого двору.

Якось я спустився до Гівнянки, симпатичної річечки, що наш город обціловувала делікатними хвильками. Глядь: яйце у воді. Ледь в долоню вмістилося, коли я його вивудив. Страуси в нас розплодились, чи що? Невже Надьчина гуска з переляку знесла?

— Надько! — гукнув, до сусідського двору піднявшись.— Погляньте, які яйця ваші гуси несуть! А ви на них грішите!

Анітелень. Не інакше як Надька на городі зашилася, з бур'янами воює, весь світ кленучи.

Подумав-подумав та обережно яйце те й поклав. Перед вікном, що світило на вулицю. Хай помилується хазяйка та не кляне тих нещасних гусей.

Ну, а що далі було, то не доведи й помилуй!

Угледіла Надька яйце. Одразу ж угледіла: від тих очей ніщо не сховається.

Наврочене! Якась личина наврочила та їй під хату й підкинула.

Що робити?!

А до ворожки!.. До баби-шептухи... Хай пораїть, як лихо одвести.

Ворожка пораїла так:

— Ото як побачиш яку, що на яйце витріщається ще й губами ворушить, то хапай те яйце та на її голові й розтовчи.

Повернулася Надька, за вікном причаїлась.

Іде! Баба Палажка, свічечка Божа. Будень надворі, а вона в празниковому. Не інакше до Божого храму — гріхи всіх хуторян одмолювати. Така богомільна, що аж!

Тиць — зупинилася! На яйце баньки свої вилупила. Ще й губами ворушить.

"Вона!!!"

Не встигла баба й двір поминути, як Надька її й наздогнала. Та з усього маху яйцем по голові!.. По голові!.. Ще й по писку — жовтком!..

Крику!.. Ґвалту!.. Хутір трусився...

А я?

Що ж я...

Я мовчав — беріг свою лисину.

Надька така: не пожаліє яєць!